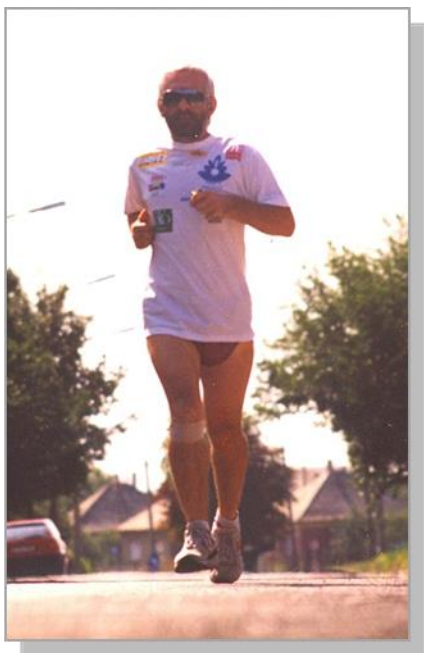

Hogyan is kezdődött??

- 1985 nyarán tudomásomra jutott, hogy az éhező afrikai gyerekek megsegítésére karitatív futást rendeztek a Földünk összes országának fővárosában egy időben (időzónák figyelembevétele nélkül) 10 km futás és a nevezési díj teljes összegét erre a célra fordítják. Én, mint a Vízügyi Búvár Klub vezetője megszerveztem, hogy a búvár klub tagjai ezen a futáson részt vegyenek. Tisztességesen felkészültünk az akkor nekünk nagyon nagy távnak tűnő futásra. Becsülettel mindannyian lefutottuk a 10 km-et.

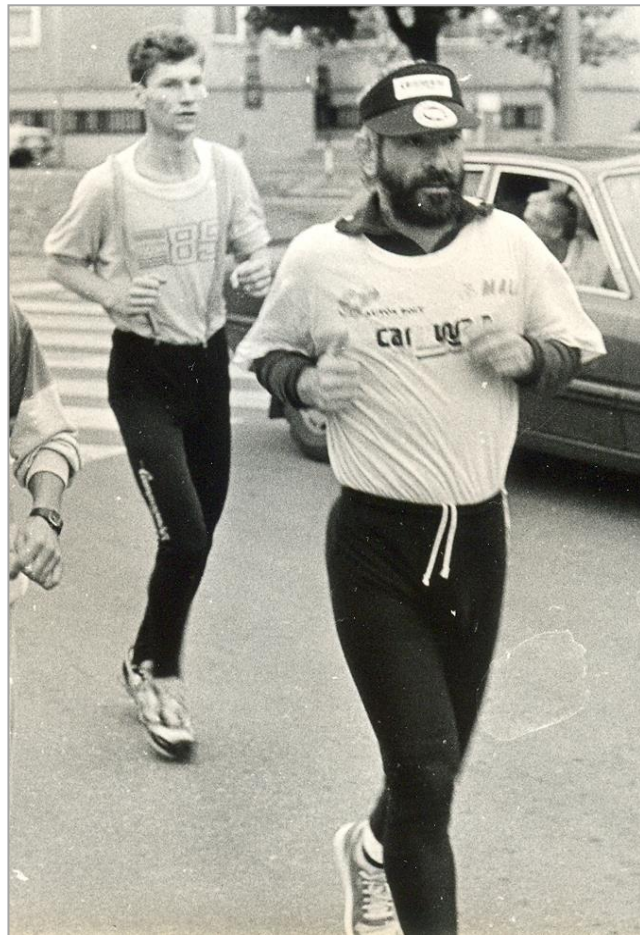

- Célba érkezéskor a kezembe nyomtak egy nevezési lapot a „Rankserox” maraton futóversenyre. Úgy gondoltam, hogyha 10 km-et le tudtam futni, akkor egy maratoni táv sem jelenthet problémát. Beneveztem és lefutottam 4 órán belüli idővel. /És utána következtek a maraton és a 12 órás futó versenyek/.

- Igen ám! De itt kaptam egy nevezési lapot a maratoni táv lefutását követő 3 hétre rá megrendezésre kerülő 240 km-es Dunamenti Szupermaratoni futóversenyre. Beneveztem!
Sajnos 184 km-nél fel kellett adnom a versenyt, mert a 'dorkóban' (egyszerű tornacipő) való futáskor a lábujjkörmeim begyulladtak (6 köröm esett le később) és nem tudtam a fájdalomtól tovább futni.
- Ez nem vette el a kedvemet, mert elkezdtem a triatlon sportot űzni. Természetesen a rövidtávot, mert a '80-as években Magyarországon még csak rövid távú versenyeket rendeztek.
- Az első feles távú versenyen Domboriban már ott voltam (1,8 km úszás, 90 km kerékpározás és 21 km futás). Teljesítettem.

A TRIATHLON

- 1987 évben első magyarként teljesítettem az ausztriai Podersdorfban megrendezett Ironman távú triatlon versenyt (**3,6 km** úszás, **180 km** kerékpározás és **42,2 km** futás).
Ezt követően még háromszor vettem részt ezen a versenyen (III – IV. hely).

- 1987 évben az amerikai Hunstvilleben első magyarként teljesítettem a 2x-es távú triatlon versenyt (7,6 km úszás, 360 km kerékpározás és 84, 4 km futás)

1990 évig a magyarok nem utazhattak a nyugati országokba, és főleg nem Amerikába. Amerikába a pénzügyminiszter külön engedélyével a 3 évenkénti 50 USD lehetőséget még 80 USD-vel megtoldották. Hogy ebből, hogy mertem elindulni?

Hitttem abban, hogy megkapom a kegyelmet arra, hogy a vállalkozásomat sikerrel teljesíthessem.

A verseny igazgatója, mint a vasfüggöny mögül érkezőt, különös bánásmódban részesített. - Családjával együtt várt a Hunstville-i repülőtéren, szállást adott a házában és a verseny idejére egy segítő csapatot és az ott tartózkodásom idejére teljes ellátást biztosított -

Célba érkezésem a magyar címeres mezben, magyar zászlóval a kezemben.

(28 óra, 30 perc; 27mp)

Ezt a zászlót, a mellettem futó egyik segítőm felesége varrta nekem az úszásom ideje alatt, hogy a kísérőautóm jelezhesse hovatartozásomat. (Kerékpározás a NASA Hunstville-i űrrepülőgép leszállópályáján volt).

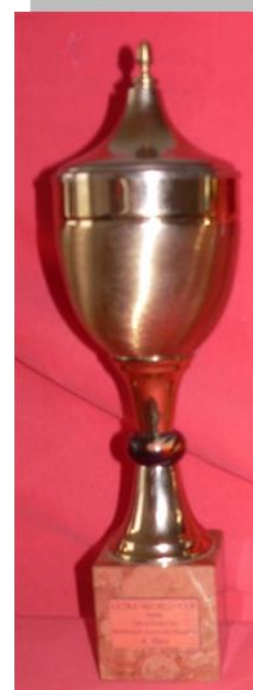

- 1988-ban Grenobleban első magyarként teljesítettem a 3x-os triatlon versenyt (11,4 km úszás, 540 km kerékpározás és 126,6 km futás) és még utána 4 éven keresztül rajthoz álltam és teljesítettem is.

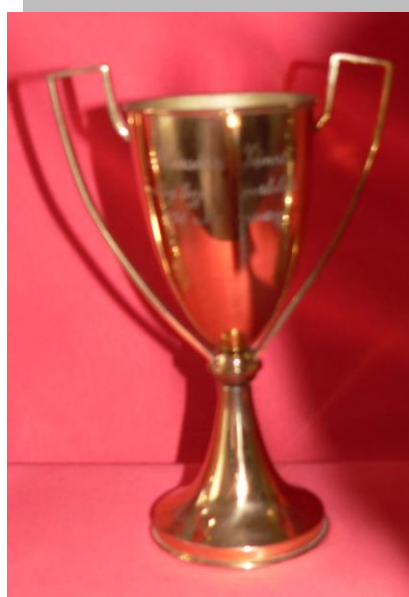
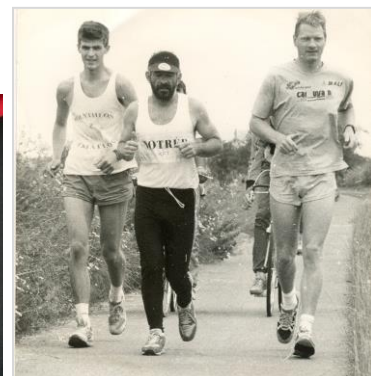

- 1989-ben megrendezett Ultratriatlon Világkupa sorozatban IV. hely. (1x-es, 2x-es és 3x-os távú versenyeken elért időeredmények alapján).

- 1990. a Világon elsőként teljesítettem a 4x-es távot (15,2 km úszás, 720 km kerékpározás és 168,8 km futás) és még utána 4 éven keresztül rajthoz álltam és teljesítettem is.

- 1991. Hollandiában az 5x-ös távot teljesítve az V. helyen végeztem.
(19 km úszás, 900 km kerékpározás és 211 km futás)

„Az ember a saját hitével, kitartásával és kellő alázatával mások számára szinte hihetetlen dolgok végrehajtására képes.”

1992. Székesfehérvár – Barcelona között a világon elsőként teljesített 10 x-es távú ultratriathlon futam (**38** km úszás, **1800** km kerékpározás, **422** km futás 228 óra alatt) a Sclerosis Multiplex betegségben élő emberekre való figyelemfelhívás céljából szervezett karitatív célú sportvállalkozás a

„Hit – Remény – Szeretet” (Fides – Space et Caritas) nevet kapta.

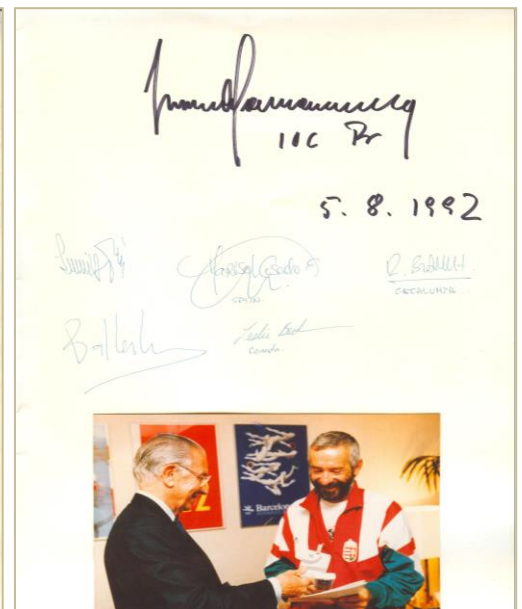
Juan Antonio Samaranch NOB elnökkel

(középen) Juan Antonio Samaranch (a Nemzetközi Olimpiai Bizottság elnöke) (mellette balról) Mészáros János, és a Catalán Triathlon Szövetség elnöke, (mellette jobbról) Schmitt Pál (a Magyar Olimpiai Bizottság elnöke, majd 2011-2012 években a Magyar Köztársaság elnöke) és Koppán Zsolt (a karitatív vállalkozás főszervezője)

Juan Antonio Samaranch NOB elnöke és Schmitt Pál fogadja a Sclerosis Multiplex betegségben élő kísérőimet.

1993. Washington DC – Vancouver ultraduathlon futam (422 km futás, 4.000 km kerékpározás, 422 km futás) a Sclerosis Multiplex betegségben élő emberekre való figyelemfelhívás céljából szervezett karitatív célú sportvállalkozás.

RUN ACROSS AMERICA 1993

Mészáros János, az SM Nagykövet vitte hírünket a világban

1993 Washington – Vancouver

INTERNATIONAL FEDERATION OF MULTIPLE SCLEROSIS SOCIETIES

IS PLEASED TO PRESENT
A CERTIFICATE OF APPRECIATION
TO
Janos Meszaros
for his inspirational
international marathons which
raise public awareness of
multiple sclerosis worldwide

W. P. Benton
William P. Benton
President
IFMSS

1993

1994

1997

Már közel vagyunk Fairbankshez

2008

1994

MAGYAR KIHÍVÁS AZ AUSZTRÁLIAI SIVATAGBAN

A Magyar Köztársaság Elnöke

Mészáros János
ultramaraton sportolónak, hősrőlnek

a sclerosis multiplex betegségben szenvedő emberek érdekében végzett karitatív munkájáért, kiváló sportolói tevékenységéért

a Magyar Köztársasági Érdemrend
Tisztikeresztje

kitüntetéssel adományozom.

Kéti Budapest, 2003. évi augusztus hó 20. napján.

Kovács

2007

2006

1994. Ausztrália „Magyar Kihívás az Ausztrál sivatagban” elnevezésű (Kerékpárral 4 sivatagon át 35 nap alatt 6.500 km) a Sclerosis Multiplex betegségben élő emberekre való figyelemfelhívás céljából szervezett karitatív célú sportvállalkozás (expedíció).

Részletek az élménybeszámolóból:

„6500 kilométert megtenni egy ismeretlen világban, 4 sivatagon át, ahol sátorban alszunk kígyók, skorpiók kenguruk és tevék között..... Nappal iszonyú meleg, éjjel fogvacogtató hideg. Ki bírja-e a szervezetünk?”

„Mától elhagyom a sátrat és felköltözöm a kocsí tetejére. Volt egy gumimatracom és egy hálózásom is. A magasság biztosított a kígyók, skorpiók, dingók és a hangyák váratlan támadásai ellen. A levegő jó volt és maximum a saját horkolásomat kellett elviselnem.”

„Bár a kerékpár nem tartozik a kedvenc sportágaim közé. mire Wiluna közelébe értünk, már tudtam mit jelent a „pofaszél” a „félpofaszél” meg azt is ha bele kellett állni.”

„A pofa a szembeszél, a felpofa ha oldalról fúj, ha bele kell állni viszont az, az emelkedők sorozatát jelenti, amikor a kerékpárosnak a saját testsúlyával kell nyomatékot adni, hogy a bringa tovább guruljon. Ki tudja miért? A szelek általában szembe fújnak.”

„Egy bukkanó után különleges látvány tárult szemünk elé, egy kisebb vadrezervátum. Ez a következőkből állt: egy víznyerő, több száz papagáj, a vízkörül ugráló kenguruk és a kút

körül felfúvódott tetemek. Ezeken keselyűk és dögevő varánuszok lakmároztak.”

„Ma kipróbáljuk az éjszakát! Összenéztünk, ilyen eddig még nem volt. Mészáros naplemente után? Bekapcsoltuk a fényszórókat és elindultunk. Órákat mentünk így. Egyszer csak szembe jött velünk egy 53 méter hosszú 4 szerelvényből álló Road-Train, vezetője talán ijedtében hosszan nyomta a dudát, mert mióta a sivatagot járja, ilyen fura dolgot még nem látott.

Egy kis szakállas ember éjszaka bicajozik a sivatagban, miközben egy Toyota-Landcruiser nem tudja megelőzni. Igaz, hogy 15 óra alatt, de sikerült a mai napra kitűzött 136 kilométert teljesíteni.” „A vad tevecsordából, ami alig 100 méterrel legelészet az út mellett, egyszer csak kivált egy féltékeny csődör és velünk azonos tempóban futni kezdett, miközben egyre Jánosra bámult. Ez így ment 4-500 méter hosszan, majd amikor meggyőződött arról, hogy ez a kis szakállas nem akarja elszeretni háremének egyetlen púpos tagját sem, méltóságteljesen átfutott előttünk és eltűnt a bozótban. „Gyanús volt, hogy amíg máskor 5 óra után már táborhely keresésével foglalkoztunk, most ez szóba sem került. Mészáros tekert, mi követtük és vártuk, hogy intsen. Ehelyett bekapcsolta kerékpárja villogóját, és mint egy megszállott pörgette a pedált. Összenéztünk. Mindenki egyet gondolt. Ez az örült be akar menni Mount Isa-ba. Este, amikor a Mount Isai kempingben leállítottam a motort a napi kilométer számláló 312-t mutatott. Ez eddig a legtöbb, amit ébredéstől az esti megállásig Mészáros teljesített.” „A versenybringa közepagya szétesett, ezért Mészárosnak vissza kellett ülni a terepkerékpárra. Azt viszont nehezebb volt hajtani, mert széles terep gumik jobban tapadtak a vizes aszfalthoz és nem volt sárvédője. A kerekek szépen bepermetezték Janit, amitől úgy nézett ki, mint egy ügyetlen szobafestő.”

WILUNA

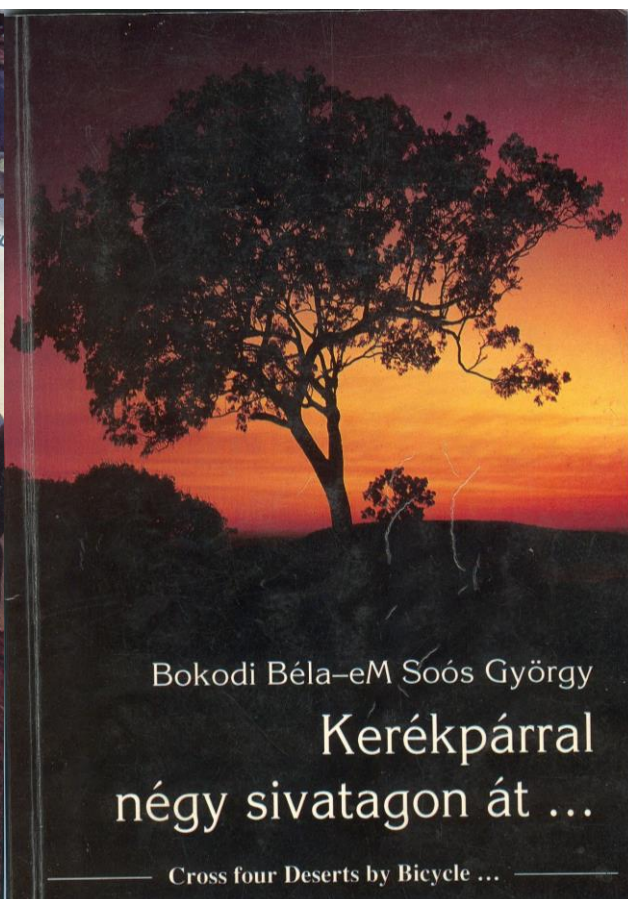

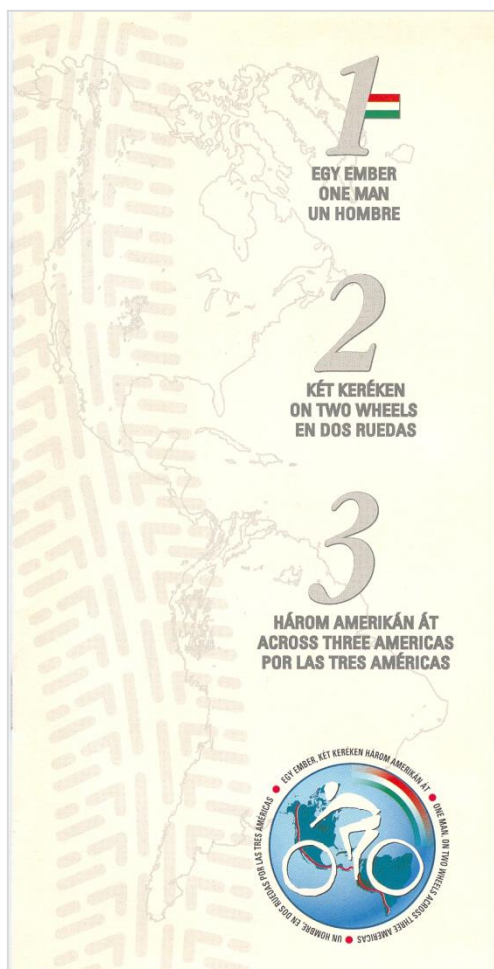
Találkozás a (100 km/ó feletti sebességgel haladó) „ROAD TRAIN”-nel

Az eseményt Bokodi Béla-eM Soós György „Kerékpárral négy sivatagon át ...” címmel könyvet írtak.

a Sclerosis Multiplex betegségben élő emberekre való figyelemfelhívás céljából szervezett karitatív célú sportvállalkozás (expedíció) fővédnöke Göncz Árpád Köztársasági elnök volt.

A föld legtávolabbi városából, az argentinok által csak a világ vége elnevezéssel illetett Ushuaiából 1997. március 16-án indultam, amikor is délelőtt tíz órakor kimentem a szárazföld legdélibb pontjára, s a bicikli hátsó kerekét a Beagle csatorna vizébe mártottam. A nemzeti lobogónk és az SM zászló mellett elhangzott a magyar himnusz és a pedálra tettem a lábamat.

Startoltam!

Ezzel kezdetét vette eddigi legnagyobb ilyen jellegű vállalkozásom, hogy délről észak felé indulva hosszában szeljem át Amerikát. Tarisznyámban a hamuban sült pogácsa és a lyukas húszfilléres mellett ott lapult egy becses levél is. Ezt azok a betegek írták, akikért útnak indultam. Ők hiszik, hogy fontosak valakinek, s ha nem is kaphatják vissza megrokkant egészségüket, legalább élhető életet élhetnek, talán megállítható lefelé tendáló "rokkantkarrierjük" és újra munkaképesek, hasznosan lesznek. Hiszik, hogy gyógyíthatatlan betegségük ellenére sincsenek magukra hagyatva, s a rehabilitációért folytatott tízéves küzdelmüket egyszer siker koronázza. Meggyőződésük, hogy a csoda az emberben lakozik, s vannak, akik képesek arra, hogy ezt felszínre hozzák, tettükkel utat nyitnak a segítő szándéknak. Legnagyobb ellenségük ugyanis a hallgatás, az az állapot, ha süket közöny veszi körül őket. Pedig nem

kérnek sokat, csak egy kis odafigyelést, olyan rehabilitációs intézményt, amelyben speciális tornát kapnak, szakképzett személyzet figyel arra, hogy izmaik ne zsibbadjanak, ne veszítsék el járóképességüket, s az idő múltával is képesek legyenek legalább arra, hogy kiszálljanak a kerekesszékből, kimehessenek a kertbe, vagy legalább arra, hogy megfésülködhessenek, megfogják az evőeszközt. Szeretnék elkerülni a teljes kiszolgáltatottság állapotát.

Út közben szerényen éltünk, - paprikás krumpli és kenyér, - tészta és zöldség volt az állandó menünk. Semmi extra, az egyetlen vitaminpótló luxus a „fehér” vöröshagyma volt. Két-három naponként érkezünk emberlakta települések közelébe, országokat, kultúrákat, éghajlati övezeteket, párás meleget, szürös sivatagi szelet, hideget és égető meleget hagytunk magunk mögött. Elhagyva Tűzföldet átkerekkeztem Argentínán, Chilén, Perun, Equadoron, Kolumbián, Costa Ricán,

Nicaraguán, Hondurason, El Salvadoron, Guatemalán, Mexikón, az Egyesült Államokon, Kanadán és Alaszkán - felsorolni is hosszú, s szinte lehetetlen elképzelni is, hogy eközben

hány milliószor nyomtam le a pedált. Két kerékpárt nyúztam el, hadirokkant lett a kísérő autóm. Dél és Közép-Amerikában szegény, de szíves emberekkel találkoztam. Egy hétéves koldusfiú cukorral és kólával kínált, egy tűzföldi ona indián család kenyeret sütött nekünk.

Voltak holtpontjaim és nehéz pillanatok. Elkövettem ugyanis azt a hibát, hogy nem hátra, hanem előre néztem. A térképen még csak milliméterek voltak mögöttem, előttem pedig többször tíz centiméter, s úgy éreztem, be kell fejeznem. Nem bírom tovább. Bementem a kocsiba, magamra zártam az autót. Ott megláttam az SM-esek tarisznyáját. Kivettem belőle a levelet, elolvastam és összeszedtem magamat. Nem adhattam fel, Ők otthon tízezren bíznak bennem, várnak rám.

A nagy hőségben égett-sajgott a testem, csak jegeléssel tudott lehűteni az orvos társam, aki a pszichológusom, kerékpárszerelőm is volt egy személyben. Velem jött még Fehérvárról Sámson Emil autószerelő. Ők voltak a segítők. A Kappa és a Kodak cég volt a szponzorom, segített a Népjóléti Minisztérium - ez a pénz majdnem elegendő volta repülőjegyre - a további magam fedeztem. Megközelítően az út nyolcvan százaléka ment a saját költségemre. Eladtam a Messerschmit kisautómat, ebből szűkösen futotta a legfontosabbakra. A magyar Vöröskereszt Budapestről megszervezte, hogy fogadjanak a nagyobb városokban, ott várt a sajtó, a helyi televízió és beszámoltak a magyarokról. Mindenütt, ahol átmertünk, adtam magyar emléket, egy kicsi zászlót, vagy levágtam egy darabkát a nemzeti színű szalagból, s volt egy ismertetőnk az országról és az út céljáról. Miután megtudták, hogy karitatív a vállalkozásom, adtak volna pénzt is, de nem fogadtam el. Nem szerettem volna, ha később valakik azzal rágalmaznak, hogy elvettem a pénzből. Átadtam a számlaszámot, hogy oda befizethetnek. Majd meglátjuk, ígéret marad-e csupán, vagy valóban jönnek a pénzadományok. Igaz, nem is ez volt az elsődleges célom, hanem hogy felhívjam a világ és az itthoniak figyelmét a segítségre szorulóakra. Hogy tudjon róluk a magyar közvélemény. Nehéz út volt, Chilében még a halálfélelem is rám tört. Keskeny szalag az ország, s a forgalom egy úton zajlik. pillanatonként húztak el mellettem a kamionok, a buszok, az út mentén sűrűn sorakoznak egymás után a balesetek áldozatainak emlékére állított keresztek. Az egyik egy kerékpárost ábrázol. Ez a kép végig a szemem előtt volt, nagyon kellett vigyáznom. Kötelező volt koncentrálnom, s jeleznem az orvosnak, ha valamit észre kellett vennem. Így kontrollált, nem lankadt-e a figyelmem. Csodálatos a félelmetes Atacama sivatag. Ehhez fogható színorgiát még nem láttam, jóllehet csak a barnák különleges árnyalatai uralják a vidéket. Északra érve megváltozott a világ. Az

emberek zárkóztak és közömbösek. Hidegen hagyta őket a kis csapat. Kitört az autónk szélvédője. Az alaszakai Tok városkában nagy nehezen találtunk valakit, akinek volt Volkswagenje. Megkerestük, hogy adja el. Télikabátba öltözve, vacogva kértük, de nemet mondott, miközben három autója

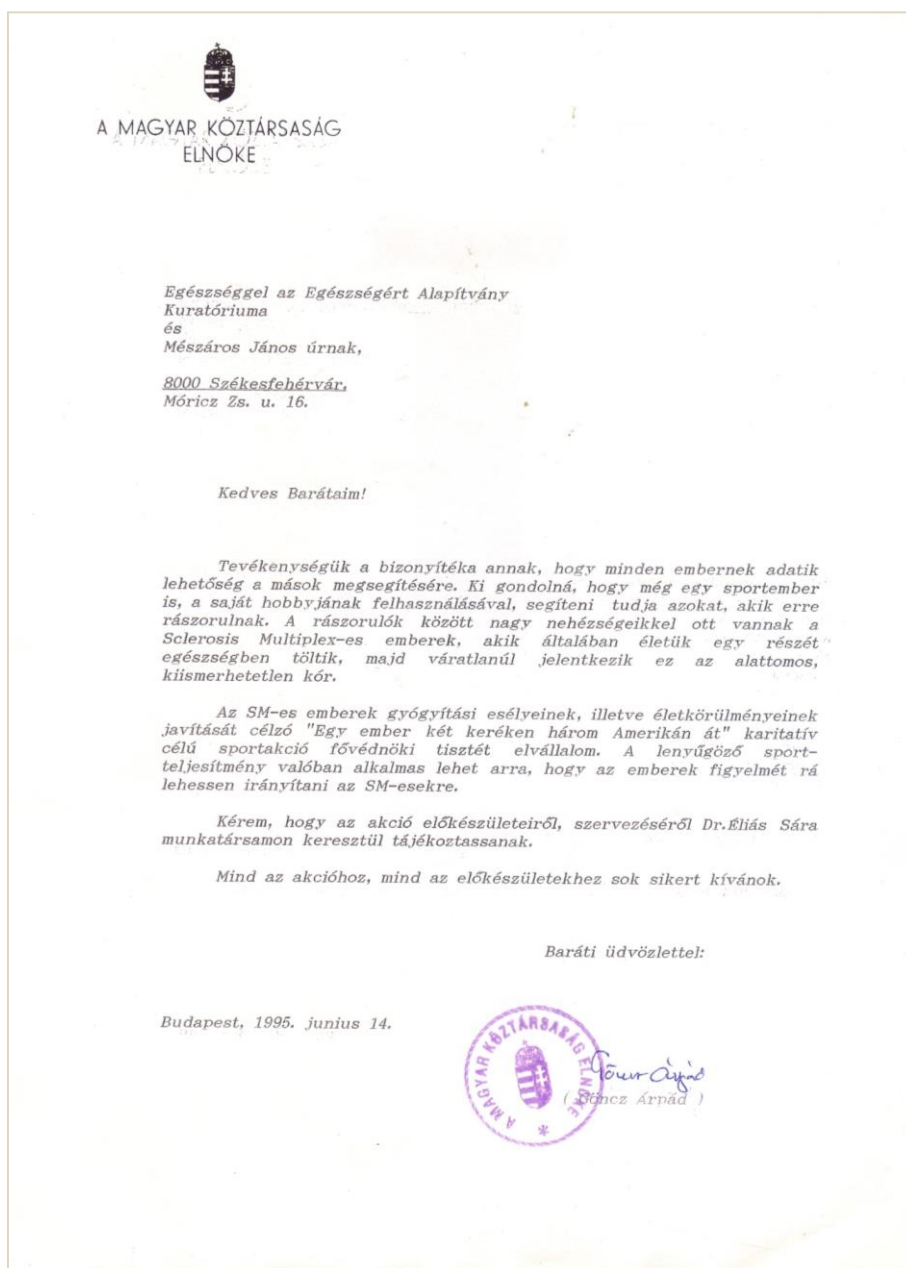
állt a garázsban. Fent eufóriában tettem meg az utolsó mérföldeket. Virágban pompázott a tundra. Bejutottunk Alaszka zárt övezetébe is, az olajbányászok életterébe. Kiengedtek a Jeges-tengerhez, a szárazföld legészakabbik pontjára.

Éjjel fél tizenegykor ragyogott a nap és ott leborultam a teremő előtt. A bicikli első kerekét nyaldosta a jeges víz, nem messze tőlünk a másik öbölben jégbe fagyva álltak a hajók. És a

hátam mögött tarkállott a virágszőnyeggel borított tundra. Kezemben tartottam a tépett magyar és az **SM** feliratú kék zászló. Ott világított a két fekete betű, az a két betű, amely ma csak a mát jelenti számukra. Én pedig a holnapért indultam útnak, hogy megépülhessen a rehabilitációs házuk.

Végigjártam az utat!
A következő lépés már mindannyionkra vár!

A fővédnökséget Göncz Árpád a Magyar Köztársaság Elnöke vállalta.

Tűzföld „Tierra del Fuego”
A kerékpárom hátsó kereke a Beagle
csatorna vizében.
(jelképezve, hogy az utam itt kezdődik)

„La Mitad del Mundo” az Egyenlítő
emlékmű
A kerékpárom első kereke és a bal lábam a
félteke Északi,
a hátsó kereke és a jobb lábam a félteke
Déli oldalán

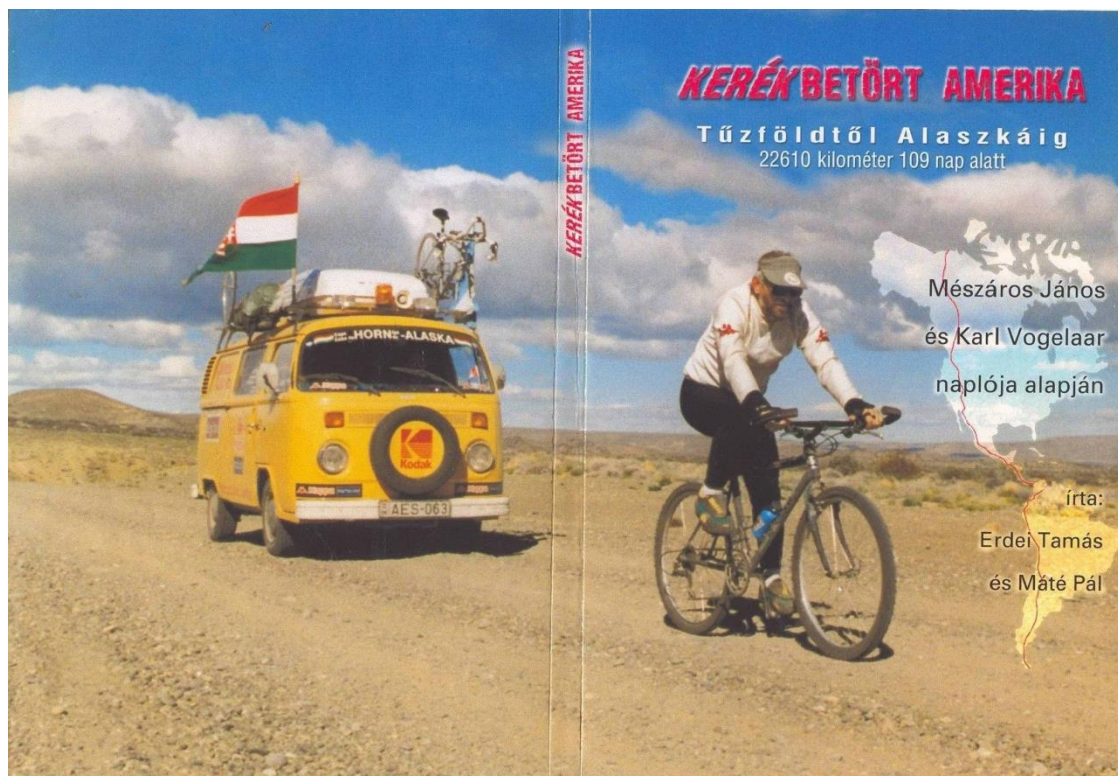

A kerékpárom első kereke
az Északi Jeges tenger
vizében
(jelképezve, hogy az utam itt
ért véget).

Ezzel a karitatív sportteljesítménnyel 1997. évben a KAPPA
„a KAPPA 1997. év sportolója” címmel tüntetett ki.

Miért kell ekkora attrakció egy dal előadásához?

Karinthy Frigyes „Cirkusz” című novellájában megkaptam erre a választ:

Karinthy hőse szívszakadva vágyott a cirkuszba, de talán éppúgy a hegedűre. Mivel előbb kapta meg a hegedűt, komponált egy éneket. Ezt szerette volna eljátszani, ám senkit nem érdekelt. Hosszan, heteken és hónapokon keresztül gyakorolt – valami egészen mást. Végre ott állt a színpad szőnyegén, felmászott egy létrán négyemeletnyi magasságba. Erre jött egy vaslábú asztalka, három szék egymás tetején és egy hatalmas kocka, végül a pózna, melyen felkúszott az építmény tetejére. Ekkor, felhasználva a rémület csendjét, mely odalent kitátotta a szájakat, s marokra fogta a szíveket, lassan és remegve játszani kezdte a melódiát, amit régen, nagyon régen hallott egyszer zengeni és zokogni a szívében.

Sajnos ilyen mutatványok nélkül ma senkit nem érdekel a dal, legyen az bármilyen gyönyörű is!

Nyugdíjba vonulásomat követően visszatértem ismét a hosszútávfutáshoz és azóta rendszeresen részt veszek a „24 órás futás” Nemzeti Bajnokságon. .

A nyugdíjas éveim kezdetén (2008) egy új sportágat próbáltam ki és nagyon beleszerettem, melyet teljes odaadással csinálok. Kemény heti 3x-i edzőmunkával 2010.-ben a hollandiai Amsterdamban megrendezett Sárkányhajó Európa Bajnokságon a magyar válogatott grand senior hajóosztályban 2 bronzérmet nyertünk. (evezősként vettem részt)

Klubhajó VB Ravenna 2014. Standard hajó open hajóosztály kormányosaként 2000 m-en **II.** hely, 200 m-en **III.** hely.

Sárkányhajó Klubcsapatok (10 fős mix hajóosztály) **EB ezüstérem:** 200 m, 500 m, 2000 m

Zarándoklatom a DUNÁN (az ISTER-en)

ISTER (gör. Istros), eredetileg az egész Duna folyónak ókori elnevezése, később az **Alduna** -nak a neve Pannonia és Moesia közt, holott az egész folyót *Danubiusnak* vagy *Danuviusnak* nevezték.

2020. november végén bátyám Mészáros Gyula hajóskapitány, hajóparancsnok temetésén feltört belőlem a vágy, hogy végigzarándokoljam egy MAHART hajós szolgálati ladikkal azt az UTAT, amit Ő és Édesapám jártak békében és háborúban egyaránt **Dunaújváros - Sulina** között (**1578,8 km**) a bátyám az EGER tolóhajó parancsnokaként, édesapám a 806-os uszály kormányosaként.

Ez az útszakasz hajós nyelven az „**Al-Duna**”.

MIÉRT?

Hogy végigjárjuk és végignézzük a Dunának azt a szakaszát, amelyet az uszálykormányos édesapám és hajóskapitány, hajóparancsnok bátyám közel negyven évig jártak, Édesapám már nem hajózott át a Kazán szoros két hajózsilipjén, hanem „élvezhette” az igazi megpróbáltatásokat ezeken az életveszélyes vizeken a vele tartó édesanyámmal együtt. Sokat meséltek ezekről a veszélyekről, melyeket a bátyám is végigjárt, mint vontatóhajó matróz, fedélzetmester (Bootsman), III., II., és I. kormányos, valamint tolóhajó kapitány és hajóparancsnok.

Mi már nem láthatjuk meg azokat a településeket, szigeteket, amelyeket még édesapámék láthattak, mert a megépült dunai erőművek duzzasztásával eltűntek, víz alá kerültek.

Célunk nem az, hogy a Dunamenti települések nevezetességeit megnézzük, hanem az, hogy megláthassuk mindazt, amit ők láthattak az uszályukról, hajójukról. Lesznek olyan települések is ahol kikötünk (amennyiben az időnk engedi), mert sokat meséltek róla.

HOGYAN?

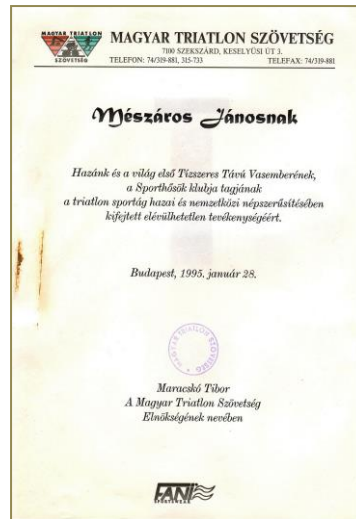
Egy (váci) 6 m-es MAHART szolgálati célú alumínium ladikkal Csipszer János sporttársammal együtt végig evezünk, zömmel a hajósok nyelvén csak „védliző” (molnár, csapó) evezéssel.

Elismerések, kitüntetések, díjak

- 1975 – 1980 MHSZ Kiváló munkáért bronz, ezüst, arany fokozat kitüntetések és a Főtitkári elismerő oklevél
- Sportot felügyelő Belügyminiszter: „Magyar Sportért kitüntető cím” (1992.)
- Pro Recreatione Alapítványa által adományozott „Pro Régió Velence” díj arany fokozata (1994.)
- Fejér Megyei Közgyűlés: Terstyánszky Ödön díj (1995.)
- Magyar Triatlon Szövetség elismerő oklevele (1995.)

- Mádl Ferenc a Magyar Köztársaság Elnöke:
a Magyar Köztársasági Érdemrend Tiszti keresztje kitüntetést adományozta. (2003.)
- VVSI által alapított Kolonics Györgyöt ábrázoló nagydíjat Soltész Miklós államtitkár adta át (2013.)